

WAAROM GEEN VISSERIJMUSEUM TE OOSTENDE ONTSTOND.

De belangstelling voor de geschiedenis en de folklore van Oostende is sinds de Tweede Wereldoorlog bijzonder toegenomen dank zij de inspanningen van een reeks privé personen die in allerlei organisaties actief zijn, met, het mag gezegd, de geldelijke steun van de gemeentelijke Overheid.

Het is niet altijd zo geweest en ik herinner me een brief van Albert de Burbure de Wesembeek, de bekende marine-historiograaf, die er zich over beklaagde dat de onverschilligheid van de Oostendse magistraat tegenover het glorieus verleden van de stad bijzonder groot was.

Nochtans was de gemeentelijke bibliothecaris en archivist Carlo Loontjens, er reeds in 1930 in geslaagd het principe van een gemeentelijk museum te doen aanvaarden.

Dit museum werd ingericht in het Fort Napoleon, eertijds nog speelterrein van avontuurlijke spelen van de Oostendse jeugd. Het was een museum voornamelijk gewijd aan de Napoleontische periode, doch het bevatte eveneens talrijke voorwerpen die te maken hadden met de visserij en de scheepvaart. Modellen van visserssloepen en van maalboten, evenals een flinke collectie etsen en plannen van de stad en de haven gaven er een maritiem cachet aan. Het museum was echter zeker niet bedoeld als marine- of scheepvaartmuseum noch als visserijmuseum.

Een belangrijke visserijhaven als Oostende zou zeker voor dergelijk visserijmuseum interesse hebben moeten opbrengen. Helaas, kortzichtigheid en gierigheid hebben het verhinderd.

Inderdaad, werd herhaaldelijk met de gedachte van een visserijmuseum gespeeld door bepaalde personen, maar steeds liep het verkeerd uit.

Wie bijvoorbeeld de Oostendse kranten van begin oktober 1935 mocht lezen kon er de echo's van een merkwaardig debat in de gemeenteraad in opvangen, ingeleid door schepen Jules Peurquaet, namens het schepencollege.

In naam van het schepencollege werd nl. voorgesteld een visserijmuseum op te richten in de Oude Mijn. Het bestek was vastgesteld op 76.520,57 F. Het College was gemachtigd daarvoor de nodige subsidies aan te vragen.

Er werd onmiddellijk opgemerkt door een gemeenteraadslid dat de oprichting van dergelijk museum geen noodzakelijkheid was en men reeds beschikte over het Fort Napoleon. Bovendien deed de betrokkene opmerken dat men dringender werk te verrichten had bv. aan de kerk van de Opex.

De heer Peurquaet verdedigde zijn voorstel en zei te spreken namens de Oostendse bevolking. Er bestond volgens hem niets in die aard te Oostende. Na nog wat over en weer gebabbel over de al of niet noodzakelijkheid, werd gevraagd waarmee men dit museum zou vullen. Maar de aap kwam vooral uit de mouw wanneer men de geldkwestie aanraakte. Men wierp op dat men opnieuw zou moeten lenen en de belastingbetaler het slachtoffer zou zijn.

Schepen Verhaeghe stelde de vraag of men over de nodige kredieten zou beschikken en de heer Van Glabbeke voegde er een kluchtige noot aan toe door te suggereren het geld te verkrijgen met een sweepstake...

Gemeenteraadslid Blondé - de oude "captain", zoals hij genoemd werd - wierp op dat het museum rijkelijk zou worden bedacht met allerlei voorwerpen door de vissers zelf, terwijl de heer Elleboudt de vraag stelde of men de idee van dergelijk visserijmuseum niet kon verenigen met het project van de Albertinabibliotheek.

De heer Verhaeghe erkende het didactisch belang van het museum, doch de heer Vroome duwde het voorstel dood met de argumentatie dat opnieuw een lening zou moeten plaatsvinden, er reeds vele projecten lagen te wachten en men het museumproject met de andere in de kartons kon staken ...

Ondanks een laatste vurig pleidooi van de heer Peurquaet, die beroep deed op de noodzaak de bevolking op te voeden en kennis bij te brengen en deed opmerken dat het slechts om enkele duizenden franken ging en men sprak alsof het om miljoenen ging, zegevierde de Oostendse krenterigheid.

Het voorstel van het visserijmuseum werd begraven met de troost voor de initiatiefnemers dat het "principe" van het museum bijna met algemene stemmen werd aanvaard. (één lid stemde tegen, een lid onthield zich).

Het resultaat van de Oostendse verering van de principes en de gierigheid op de centen ligt thans in het bloeiend visserijmuseum van Oostduinkerke, waarvoor de Oostendenaar DESNERCK aldaar de middelen kon vinden.

Intussen is het enige historisch museum van Oostende nog steeds een privé museum, opgericht en beheerd door "De Plate", gelukkiglijk met wat subsidie en herbergzaamheid vanwege de Overheid.

Maar het nationaal visserijmuseum is ons ontsnapt wegens de bekende minachting van Oostende voor haar eigen verleden.

Walter Debrock.

CULINAIRE FOLKLORE. KALFSHERSENSSAUS.

Bij een recent bezoek "ten huize van" de heer en mevrouw DENORME (beter gekend als onze sympatieke leden Jef en Wies) was de meester des huizes met een even meesterlijke hand bezig de saus klaar te maken die 's middags bij de "KOEIETONGE" moest geserveerd worden. Nieuwsgierig van aard volgde ik deze bereiding van dichtbij en kreeg daardoor kennis van een oeroude Veurnse of Bachte de Kupe- bereiding die op geen enkel feest in de Veurnse burgerij mocht ontbreken. " 't Enwas geen kermesse geweest als er geen koeietonge met hersensaus op het menu had gestaan".

Men liet een koppel halfshersens een twintigtal minuten koken, waarna men ze liet uitlekken en afkoelen. Met veel peterselie, alsook peper en zout en olijfolie werd het geheel opgedraaid tot een dikke groene mayonaise, waarin men naar smaak wat azijn (Wies) of citroen (Jef) verwerkte.

De koeietong die gekookt werd in een kruidenboeket waarbij ook een ajuin en een wortel thuishoorden werd dan opgediend samen met de hersensaus. Smakelijk.

J.B. Dreesen

MERKWAARDIGE GEBOUWEN TE OOSTENDE. KAAISTRAAT 18 - IN MEMORIAM.

Zie "De Plate", 6de jg, nr 1, januari 1977.

"De Plate", 7de jg, nr 11, november 1978.

In 1933 werden verbouwingswerken uitgevoerd aan de Kaaistraat 18. Dit gebouw was het rusthuis van de Zwarte Zusters die tegen betaling zorgden voor de begeleiding van oudere personen, het waken bij zieken, het afleggen van overledenen, enz. Bij de verbouwingen werd het huis rechts (bewoond door onderpastoor BARBE) geïntegreerd in het hoofdgebouw. Hierbij werden de gietijzeren steunen voor de vensters van het tweede verdiep gebruikt om de vensters van het eerste verdiep te garneren. Deze verbouwing gebeurde om in het gebouw een kraaminrichting op te richten. De aannemer van deze werken was LINGIER. De gele gevels links van het gebouw werden in 1923-1925 door de architecten PIL en CARBON gebouwd.

A. Van Iseghem